

Republica Moldova

Curtea Constituțională

H O T Ă R Î R E

pentru controlul constituționalității prevederii art.22 alin.(1) lit.p) din Legea nr.544-XIII din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului” în redacția Legii nr.152 din 8 iulie 2010 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”

În numele Republicii Moldova,
Curtea Constituțională în componența:

Dumitru PULBERE	- președinte
Victor PUȘCAȘ	- judecător
Petru RAILEAN	- judecător
Elena SAFALERU	- judecător-raportor
Valeria ȘTERBEȚ	- judecător

grefier – Dina Musteața, cu participarea reprezentantului Curții Supreme de Justiție, Valentin Lastavețchi, reprezentantului Parlamentului, Sergiu Bivol, reprezentantului permanent al Guvernului la Curtea Constituțională, Oleg Efrim, conducându-se de art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție, art.4 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art.4 alin.(1) lit.a) și art.16 alin.(1) din Codul jurisdicției constituționale, a examinat în ședință plenară deschisă dosarul pentru controlul constituționalității prevederii art.22 alin.(1) lit.p) din Legea nr.544-XIII din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului” în redacția Legii nr.152 din 8 iulie 2010 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”.

Drept temei pentru examinarea dosarului a servit sesizarea Curții Supreme de Justiție, depusă la 30 decembrie 2010, în conformitate cu prevederile art.24 și art.25 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art.38 și art.39 din Codul jurisdicției constituționale.

Prin decizia Curții Constituționale din 24 februarie 2011 sesizarea a fost acceptată spre examinare în fond.

Asupra problemei ce face obiectul sesizării Curtea Constituțională a dispus

de punctele de vedere comunicate de către Parlament, Președintele Republicii Moldova, Guvern, Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii, Procuratura Generală, Academia de Științe a Moldovei, Centrul pentru Drepturile Omului, Universitatea de Stat din Moldova, Asociația „Juriștii pentru Drepturile Omului”.

Examinînd materialele dosarului, audiind informația prezentată de judecătorul-raportor și explicațiile participanților la proces,

Curtea Constituțională

a c o n s t a t a t :

1. La 8 iulie 2010 Parlamentul a adoptat Legea nr.152 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”¹ (în continuare – Legea nr.152).

Prin art.I pct.2 din Legea nr.152 au fost operate un șir de modificări și completări în alin.(1) al art.22, intitulat „Abateri disciplinare”, din Legea nr.544-XIII din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului”² (în continuare – Legea nr.544-XIII).

Potrivit art.22 alin.(1) lit.p), contestat, constituie *abatere disciplinară* emiterea unei hotărîri care ulterior a fost recunoscută de Curtea Europeană a Drepturilor Omului drept hotărîre prin care au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

2. În opinia Curții Supreme de Justiție, autorul sesizării, norma legală contestată contravine art.6, art.20 alin.(1), art.114, art.115 alin.(1) și alin.(4), art.116 alin.(1) și alin.(6) din Constituție, pct.4 din Principiile fundamentale asupra independenței sistemului judiciar, adoptate la cel de-al șaptelea Congres al Națiunilor Unite privind prevenirea infracțiunilor și tratamentul infractorilor, care a avut loc la Milano în 1985, avizate prin rezoluțiile nr.40/32 din 29 noiembrie 1985 și nr.40/146 din 3 decembrie 1985 ale Adunării Generale a ONU, precum și altor standarde internaționale privind statutul judecătorului.

În motivarea criticii de neconstituționalitate a normei legale contestate se susține că prin aplicarea acesteia se încalcă principiile constituționale ale independenței, imparțialității și inamovibilității judecătorului.

În sesizare se subliniază că un judecător nu este pasibil de răspundere disciplinară pentru eroarea judiciară sau pentru critica adusă instanței, acestea fiind necesar a fi remediate prin instituirea unor căi de atac corespunzătoare.

În susținerea supoziției că „pronunțarea anumitor decizii în procesul de exercitare a actului de justiție, care este complex și în permanentă evoluție, nu poate fi sancționată disciplinar în dependență de soluțiile instanțelor

¹ M.O., 2010, nr.155-158, art.547

² M.O., 2002, nr.117-119, art.947 (republicată)

„judecătorești extranaționale” autorul sesizării aduce argumentul că „deseori, practica judiciară internațională este diferită de cea națională, nu întocmai din motivul că magistrații naționali nu își îndeplinesc corespunzător atribuțiile de serviciu. Astfel, frecvent, condamnarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statelor membre ale Consiliului Europei este dictată de legislația internă, practica judiciară autohtonă sau specificul sistemului judecătoresc.”

3. Examinînd norma legală contestată prin prisma dispozițiilor constituționale, prevederilor legislației naționale și internaționale în domeniu, Curtea reține următoarele.

Dreptul fiecărei persoane la un proces judiciar independent și imparțial este fundamental, fiind un element de bază al democrației și al statului de drept.

Potrivit art.20 din Constituție, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngădi accesul la justiție.

Acest drept reprezintă o premisă și o reală garanție a respectării tuturor drepturilor omului consfințite în actele normative interne și internaționale.

Dreptul la un proces echitabil, reglementat de art.6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale³ (în continuare – Convenția), exprimă dreptul fiecăruia la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Afară de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și actele normative interne ale statelor, dreptul la un proces echitabil este statuat de Declarația Universală a Drepturilor Omului (art.10), de Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice (art.14 alin.(1)).

Protecția judiciară efectivă și completă poate fi realizată doar în condițiile unei adevărate independențe a puterii judecătorești, care este investită cu prerogativa de a asigura și restabili, prin intermediul *justiției*, ordinea juridică în statul de drept.

Orice activitate judiciară trebuie să se întemeieze pe anumite principii fundamentale menite să asigure caracterul unitar și coerența actului de justiție și, mai ales, realizarea drepturilor și intereselor legitime ale celor implicați în actul de justiție.

Puterea judecătorească se exercită numai prin instanța judecătorească *în*

³ Tratatate internaționale, 1998, vol.I, pag.341

persoana judecătorului, unicul purtător al acestei puteri, abilitat constituțional cu atribuții de înlăptuire a justiției.

Astfel, justiția, ca sistem, dar și judecătorii, individual, trebuie să fie capabili să-și exercite atribuțiile fără a fi influențați de puterea legislativă, cea executivă ori de diverse grupuri de interese și persoane. În aplicarea legii, independența judecătorilor exclude subordonarea și ierarhia. Iată de ce independența judecătorilor nu este un privilegiu al judecătorilor, ea este un beneficiu al cetățenilor.

4. Republica Moldova, fiind membră a Consiliului Europei, ratificând Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și-a asumat obligația de a garanta tuturor persoanelor aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile proclamate de Convenție.

Conform art.1 din Convenție, statele sînt obligate să asigure drepturile și libertățile prevăzute în Convenție fiecărei persoane aflate sub jurisdicția lor. Această obligație presupune organizarea unui sistem juridic pertinent. Art.13 din Convenție prevede că „orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale...”.

Aceste prevederi pun în valoare nu numai esența drepturilor protejate prin Convenție, dar și responsabilitatea care revine propriilor instituții ale statului în asigurarea exercitării drepturilor.

Astfel, sarcina primordială cu privire la aplicarea Convenției, parte integrantă a sistemului legal intern, revine instanțelor judecătorești naționale. În cadrul judecării cauzelor instanța urmează să verifice dacă legea sau actul ce va fi aplicat și care reglementează drepturile și libertățile garantate de Convenție este compatibil cu prevederile acesteia, iar în caz de incompatibilitate, instanța va aplica direct prevederile Convenției, menționînd acest fapt în hotărîrea sa.

În această ordine de idei sînt importante explicațiile date de Curtea Supremă de Justiție în Hotărîrea Plenului nr.17 din 19 iunie 2000 „Privind aplicarea în practica judiciară de către instanțele judecătorești a unor prevederi ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”⁴, potrivit căreia pentru aplicarea corectă a Convenției este necesară studierea prealabilă a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, care este unica în drept, prin intermediul deciziilor sale, să dea interpretări oficiale aplicării Convenției și, deci, obligatorii. *Instanțele judecătorești sînt obligate să se călăuzească de aceste interpretări.*

5. Adresarea la Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în continuare – Curtea Europeană) constituie o *cerere împotriva statului*.

Potrivit prevederilor art.19 din Convenție, sarcina Curții este de a

⁴ „Culegere de hotărîri explicative”, 2002, pag.18

asigura supravegherea obligațiilor asumate de Părți la Convenție.

Curtea Europeană nu este competentă a examina o cerere privind o eroare în drept sau în fapt pretinse a fi comise de instanțele naționale, *exceptând situațiile în care aceste erori ar putea implica violarea drepturilor și libertăților statuate de Convenție.*

Astfel, Curtea Europeană intervine doar atunci *cînd nu s-a realizat protecția dreptului și libertății omului*, prevăzute de Convenție.

În virtutea principiului subsidiarității, Curtea Europeană nu poate să preia locul instanțelor naționale. Curtea Europeană susține că interpretarea legii naționale este sarcina primară a instanțelor naționale, dar această interpretare în nici un caz nu poate să vină în contradicție cu respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei.

Cît privește calificarea efectelor hotărîrilor Curții Europene, pronunțate în baza plîngerilor contra Republicii Moldova, acestea, odată adoptate, capătă autoritatea de lucru judecat, avînd caracter definitiv și obligatoriu.

Potrivit art.15 alin.(2) din Legea nr.353-XV din 28 octombrie 2004 „Cu privire la Agentul Guvernamental”⁵, hotărîrea Curții Europene cu referință la suma de reparare echitabilă a prejudiciului și de compensare a celorlalte cheltuieli, precum și acordul de soluționare pe cale amiabilă a cauzei, semnat de părți, *constituie titlu executoriu.*

6. Importanța socială a funcției de judecător este influențată de rolul justiției în societate și determină înaintarea unui șir de cerințe față de comportamentul profesional al judecătorilor.

Fiecare vrea să vadă în judecător o persoană integră, demnă de încredere și avînd o competență înaltă.

Comportamentul profesional impune respectarea anumitor standarde, atît în cadrul exercitării activității de judecător, cît și în cadrul adiacent.

Potrivit pct.2 din principiul V al Recomandării nr.(94)12 al Comitetului de Miniștri către statele-membre ale Consiliului Europei „Privind independența, eficiența și rolul judecătorului”⁶, adoptate la 13 octombrie 1994, judecătorii au obligația și trebuie să dețină puterea de a exercita responsabilitățile judiciare ce le revin în scopul de a se asigura de aplicarea corectă a legii și instrumentarea cauzei în mod echitabil, eficient și rapid.

Conform Legii cu privire la statutul judecătorului, judecătorii *sînt obligați* să exercite întocmai cerințele legii la înfăptuirea justiției, să asigure ocrotirea drepturilor și libertăților cetățenilor, onoarei și demnității lor, apărarea intereselor societății, înalta cultură a activității judecătorești, să fie nepărtinitori. În același timp, în exercițiul funcției, precum și în afara

⁵ M.O., 2004, nr.208-211, art.932

⁶ www.inj.md/fies/U4/independența-eficiența.rolul_judecătoului.doc

relațiilor de serviciu, judecătorii *sînt datori să se abțină* de la fapte care ar putea să discrediteze justiția, să compromită cinstea și demnitatea de judecător ori să provoace îndoieli față de obiectivitatea lor (art.15 alin.(1), (2)).

Judecătorii trebuie să dovedească, în exercitarea funcției, disponibilitate și respect față de persoane, preocupîndu-se de menținerea celui mai înalt nivel de competență cerut de judecarea litigiilor, judecată de care depinde garantarea drepturilor individuale, și păstrînd secretul asupra informațiilor care le-au fost încredințate potrivit legii (art.1.5 din Carta europeană privind statutul judecătorilor).

Astfel, fiecare judecător este obligat de a soluționa litigiile în mod onest și imparțial în conformitate cu legea, pe baza probelor, fără a se supune presiunilor sau influenței externe și fără a se lăsa intimidat.

Dispozițiile art.116 din Constituție consfințesc statutul judecătorilor, ele fiind dezvoltate în Legea nr.544-XIII din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului”.

Potrivit art.116 alin.(1) din Constituție, judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii. Art.17 din Legea cu privire la statutul judecătorului stipulează măsurile de asigurare a independenței judecătorului.

Independența judecătorului este o premisă asumată de stat prin norma constituțională și este o garanție de înfăptuire a justiției, iar aceasta prezumă că nimeni nu poate interveni în deciziile și modul de gîndire ale unui judecător, decît în strictă conformitate cu legislația în vigoare.

Deoarece într-o societate democratică judecătorul nu poate fi la adăpostul unei imunități absolute, se reliefează problema condițiilor și modalităților de angajare a răspunderii judecătorului. În același timp, angajarea răspunderii acestuia trebuie făcută sub rezerva unei prudențe determinate de necesitatea garantării independenței și libertății judecătorului contra tuturor presiunilor induse.

Atît Constituția, art.116 alin.(6), cît și legislația în vigoare, art.15 alin.(6) din Legea cu privire la statutul judecătorului și art.15 alin.(1) din Codul de etică a judecătorului⁷, prevăd că *neîndeplinirea de către judecător a obligațiilor sale atrage răspunderea prevăzută de lege*.

Potrivit art.21 alin.(1) din Legea cu privire la statutul judecătorului judecătorii sînt trași la răspundere disciplinară pentru *abaterile de la îndatoririle de serviciu*, precum și pentru comportările care dăunează interesului serviciului și prestigiului justiției.

Art.22 din Legea cu privire la statutul judecătorului prevede abaterile disciplinare. La categoria abaterilor disciplinare, calificate ca încălcări ale îndatoririlor de serviciu, a fost prevăzută o nouă abatere disciplinară constînd

⁷ www.csm.md

în „emiterea unei hotărâri care ulterior a fost recunoscută de Curtea Europeană a Drepturilor Omului drept hotărâre prin care au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale omului”.

Astfel, potrivit sensului normei legale, condamnarea Republicii Moldova prin hotărârea Curții Europene implică angajarea răspunderii disciplinare a judecătorului.

7. După cum s-a menționat, prin hotărârile Curții Europene se atestă încălcarea prevederilor Convenției și producerea unor erori judiciare, care nu au fost constatate și remediate de către instanțele naționale.

Problema erorilor judiciare se ridică în principal sub aspectul reparațiilor pentru prejudiciul cauzat pe care statul este dator să le acorde celui care a suferit în mod injust de pe urma erorilor comise de justiție.

Curtea observă că pentru angajarea răspunderii judecătorului nu este suficientă existența unei erori judiciare cauzatoare de prejudiciu drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Aceasta devine imputabilă judecătorului drept consecință a exercitării atribuțiilor cu rea-credință sau neglijență gravă.

În acest context Curtea subliniază că judecătorii beneficiază de imunitate în exercitarea justiției. Anularea sau modificarea hotărârii judecătorești nu este un *temei determinant* pentru sancționarea judecătorului.

Astfel, art.19 alin.(3) din Legea cu privire la statutul judecătorului prevede că judecătorul nu poate fi tras la răspundere pentru opinia sa exprimată în îndeplinirea justiției și pentru hotărârea pronunțată, dacă nu va fi stabilită, prin sentință definitivă, *vinovăția lui de abuz criminal*.

Potrivit art.22 alin.(2) din aceeași lege, anularea sau modificarea hotărârii judiciare nu atrage răspundere, dacă judecătorul care a pronunțat-o *nu a încălcat intenționat legea*. Excepție fac cazurile în care legea a fost încălcată *cu neglijență*, cauzând persoanelor prejudicii materiale sau morale esențiale.

Din art.9 al Legii nr.950-XIII din 19 iulie 1996 „Cu privire la colegiul disciplinar și la răspunderea disciplinară a judecătorilor”⁸ rezultă că anularea sau modificarea hotărârii judiciare nu atrage răspundere dacă judecătorul care a pronunțat-o *nu a încălcat legea intenționat sau din culpă gravă*.

Potrivit art.17 alin.(2) din Legea cu privire la Agentul guvernamental, sumele stabilite prin hotărâre a Curții sau prin acord de soluționare pe cale amiabilă a cauzei se restituie integral, în baza unei hotărâri judecătorești, de către persoanele care, *cu intenție sau din culpă gravă*, au condiționat achitarea obligatorie a acestor sume de către Republica Moldova.

Potrivit pct.66 și pct.70 din Recomandarea CM/REC (2010)12 a Comitetului de Miniștri către statele membre „Cu privire la judecători:

⁸ M.O., 2003, nr.182-185, art.1018

independența, eficiența și responsabilitățile”⁹, judecătorii nu trebuie să poarte răspundere personală în cazul în care decizia lor este infirmată sau modificată într-o cale de atac. Nu poate fi antrenată răspunderea civilă sau disciplinară a unui judecător pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, cu excepția cazurilor când legea a fost încălcată cu rea-credință sau neglijență gravă.

Astfel, judecătorii nu pot fi constrânși să-și exercite atribuțiile sub amenințarea unei sancțiuni, lucru care poate influența asupra hotărârii ce urmează a fi adoptată. În exercitarea atribuțiilor ce le revin judecătorii trebuie să beneficieze de libertatea neîngrădită de a soluționa cauzele în mod imparțial, în conformitate cu legea și propria apreciere a faptelor.

Curtea reține că, potrivit principiului dreptului internațional, orice eroare judiciară trebuie să fie constatată și reparată în mod prioritar printr-o cale de atac efectivă.

Legislația națională prevede cazurile de revizuire a dispozițiilor judecătorești.

Astfel, art.449 lit.g), lit.h) din Codul de procedură civilă¹⁰ prevede drept temeiuri pentru declararea revizuirii: atunci când Guvernul Republicii Moldova, reprezentat de Agentul Guvernamental, sau Curtea Europeană a Drepturilor Omului a inițiat o procedură amiabilă într-o cauză pendinte împotriva Republicii Moldova, care consideră că prin hotărârea instanței s-a încălcat grav un drept prevăzut de Constituția Republicii Moldova sau de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale; și atunci când Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale, precum și faptul că persoana interesată poate obține, potrivit legii naționale, o despăgubire, cel puțin parțială, prin anularea hotărârii pronunțate de o judecată din țară.

Potrivit art.453 alin.(1) din Codul de procedură penală¹¹, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental, în cadrul procedurii precedente, a afectat hotărârea atacată, inclusiv:

a) când instanța de judecată internațională, prin hotărârea sa, a constatat o încălcare a drepturilor și libertăților omului, ce poate fi reparată la o nouă procedură judiciară.

8. Potrivit art.123 alin.(1) din Constituție, Consiliul Superior al Magistraturii asigură numirea, transferarea, detașarea, promovarea în funcție și aplicarea de măsuri disciplinare față de judecători.

⁹ <https://wcd.coe.int/wcd/ViewDoc.jsp?id=1710365&Site=CM>

¹⁰ M.O., 2003, nr.111-115, art.451

¹¹ M.O., 2003, nr.104-110, art.447

Curtea subliniază că procedura de sancționare a judecătorului urmează a fi realizată în strictă conformitate cu Constituția și prevederile legale. Consiliul Superior al Magistraturii, în calitate de instanță disciplinară, pentru a reține în sarcina judecătorului săvârșirea unei abateri disciplinare, trebuie să stabilească dacă sînt întrunite elementele constitutive ale acesteia, respectiv *latura obiectivă și subiectivă*. În lipsa unuia dintre aceste elemente constitutive abaterea disciplinară nu subzista și, deci, nu poate fi angajată răspunderea disciplinară a judecătorului.

Legislația în vigoare prevede că procedura de sancționare disciplinară urmează a fi pornită doar în temeiul unei sesizări făcute de subiecții cu drept de inițiere a acesteia (art.10 din Legea cu privire la colegiul disciplinar și la răspunderea disciplinară a judecătorilor).

Prevederea legală contestată comportă un caracter imperativ și prezumă tragerea necondiționată la răspundere disciplinară a judecătorului sau a completului de judecată ca urmare a constatării de către Curtea Europeană a încălcării prin hotărîrea judecătorească a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. În lumina abordării evolutive și dinamice a Convenției de către Curtea Europeană, este inadmisibilă responsabilizarea „automată” a judecătorilor în asemenea situații, fără a demonstra latura obiectivă și subiectivă a abaterii disciplinare.

Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în pct.77 lit.i) din Avizul nr.3, adoptat la 19 noiembrie 2002¹² la Strasbourg, a solicitat țărilor-membre ca statutul sau carta fundamentală aplicabilă judecătorilor să definească pe cît este posibil în termeni clari faptele care pot duce la sancțiuni disciplinare, precum și procedurile care trebuie urmate.

Prin norma legală contestată Parlamentul a stipulat angajarea răspunderii disciplinare a judecătorului fără a prevedea mecanismul și limitele de aplicare, încălcînd astfel principiul accesibilității actului legislativ, ceea ce permite aplicarea discreționară a acestei norme de către Consiliul Superior al Magistraturii.

Luînd în considerație cele expuse, Curtea conchide că tragerea la răspundere disciplinară a judecătorului în baza unei hotărîri a Curții Europene a Drepturilor Omului de condamnare a statului Republica Moldova fără a demonstra că legea a fost încălcată de către judecător în mod intenționat sau din neglijență gravă constituie o ingerință inadmisibilă în realizarea principiilor independenței, imparțialității și inamovibilității judecătorului.

Prevederea „constituie abatere disciplinară emiterea unei hotărîri care ulterior a fost recunoscută de Curtea Europeană a Drepturilor Omului drept hotărîre prin care au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale omului” din art.22 alin.(1) lit.p) din Legea cu privire la statutul judecătorului contravine dispozițiilor art.6, art.114, art.116 alin.(1) din Constituție.

¹² www.csm.1909.ro

În baza celor expuse, conducându-se de prevederile art.140 din Constituție, art.26 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art.62 lit.a) și art.68 din Codul jurisdicției constituționale,

Curtea Constituțională

H O T Ă R Ă Ș T E :

1. Se declară drept neconstituțională prevederea art.22 alin.(1) lit.p) din Legea nr.544-XIII din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului” în redacția Legii nr.152 din 8 iulie 2010 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”.

2. Prezenta hotărîre este definitivă, nu poate fi supusă nici unei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în „*Monitorul Oficial al Republicii Moldova*”.

Președinte

Dumitru PULBERE

*Chișinău,
7 iunie 2011, nr. 12
Dosarul nr. 47a/2010*